

Anonimizált változat

Fordítás

C-297/24 – 1

C-297/24. sz. [Broslon]ⁱ ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2024. április 26.

A kérdést előterjesztő bíróság

Cour de cassation (Luxemburg)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2024. április 25.

Felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél:

CY

Ellenérdekű fél:

Caisse pour l'avenir des enfants

[omissis]

A következő felek között

CY (lakóhelye: [Franciaország]),

felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél,

[omissis]

és

a CAISSE POUR L'AVENIR DES ENFANTS [omissis]

ellenérdekű fél a felülvizsgálati eljárásban,

ⁱ A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

[omissis] Tekintettel a Conseil supérieur de la sécurité sociale (legfelsőbb társadalombiztosítási tanács, Luxemburg) által [omissis] 2023. március 2-án hozott megtámadott ítéletre;

[omissis]

A tényállásról

A megtámadott ítélet szerint [omissis] a [Caisse pour l'avenir des enfants] megvonta CY határ menti ingázó munkavállalótól a házastársa korábbi házasságból született gyermeke után járó családi támogatást azzal az indokkal, hogy a gyermeket már nem lehet családtagnak tekinteni a code de la sécurité sociale (társadalombiztosítási törvénykönyv) 269. és 270. cikkének a többek között a társadalombiztosítási törvénykönyv módosításáról szóló, 2016. július 23-i törvényt követő szövege alapján.

A Conseil arbitral de la sécurité sociale (társadalombiztosítási választottbírói tanács, Luxemburg) helyt adott a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél arra irányuló kérelmének, hogy állítsák vissza számára a családi támogatás folyósítását.

A Conseil supérieur de la sécurité sociale (legfelsőbb társadalombiztosítási tanács) a határozatot megváltoztatta és megállapította, hogy a [Caisse pour l'avenir des enfants] jogosan vonta meg CY-tól a családi támogatást.

A felülvizsgálati jogalapokról

A jogalapok összefoglalása

az első jogalap, amely „a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 1. cikke – 492/2011 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével és az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének 2. pontjával – együttesen értelmezett i) pontjának és 67. cikkének megsértésén, ennek hiányában téves alkalmazásán, ennek hiányában téves értelmezésén alapul,

mivel a megtámadott ítélet nem értelmezte tágan a határ menti ingázó munkavállaló nem biológiai gyermekének eltartásához való hozzájárulás Bíróság által a 2020. április 2-i Caisse pour l'avenir des enfants (A határ menti ingázó munkavállaló házastársának gyermeke) ítéletében (C-802/18, EU:C:2020:269) meghatározott fogalmát,

noha ezt a tág értelmezést kellett volna alkalmaznia, és a határ menti ingázó részére meg kellett volna állapítania házastársa, Clara gyermeke után járó családi támogatásokat”;

a második jogalap, [amely a belső jogon alapul] [omissis]

a harmadik jogalap, amely „jogsértésen, közelebbről a 2004/38/EK irányelv 2. cikke (2) bekezdése c) pontja alkalmazásának elmulasztásán, ennek hiányában téves értelmezésén, ennek hiányában téves alkalmazásán alapul,

mivel a Conseil Supérieur de la sécurité Sociale (legfelsőbb társadalombiztosítási tanács) megállapította, hogy a felperes nem járul hozzá a mostohagyermekai eltartásához, figyelmen kívül hagyva az eltartott gyermekekre vonatkozó, a 2004/38/EK irányelv 2. cikke 2. pontjának c) alpontjában előírt vélelmet;

holott az említett vélelem minden 21. életévét be nem töltött gyermekekre vonatkozik;”

a negyedik jogalap, amely „a jogszabály megsértésén, közelebbről a szociális biztonságról szóló törvénykönyv 2016. július 23-i törvénnyel módosított és a Bíróság 2020. április 2-i Caisse pour l'avenir des enfants (A határ menti ingázó munkavállaló házastársának gyermeke) ítélet (C-802/18, EU:C:2020:269) fényében értelmezett 269. és 270. cikke alkalmazásának elmulasztásán, ennek hiányában téves értelmezésén, ennek hiányában téves alkalmazásán alapul;

mivel a Conseil Supérieur de la sécurité Sociale (legfelsőbb társadalombiztosítási tanács) megállapította, hogy a felperes nem járul hozzá a mostohagyermekai eltartásához, és nem bizonyította, hogy a háztartás teljes költségéhez hozzájárult volna;

holott a felperes számos olyan dokumentumot nyújtott be, amelyek igazolják a gyermek eltartásához való hozzájárulását, amit a fellebbviteli bíróság maga is megállapított, elutasítva CY kérelmét”.

az **ötödik** [jogalap, amely a belső jogon alapul], [omissis] a **hatodik** [jogalap, amely a belső jogon alapul], [omissis] a **hetedik** [jogalap, amely a belső jogon alapul] [omissis], valamint

a nyolcadik [jogalap, amely a belső jogon alapul], [omissis].

A Cour de cassation (semmtítség, Luxemburg) válasza

Az európai uniós jog előzetes értelmezéséről

Az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) kimondta, hogy: „Az EUMSZ 45. cikket és a munkavállalók Unión belüli szabad mozgásáról szóló, 2011. április 5-i 492/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a határ menti ingázó munkavállaló

által a valamely tagállamban foglalkoztatottként folytatott tevékenységtől függő családi támogatás az e rendelkezések értelmében vett szociális kedvezménynek minősül.

A szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 1. cikkének – a 492/2011 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével és az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének 2. pontjával összefüggésben értelmezett – i) pontját és 67. cikkét akként kell értelmezni, hogy azokkal ellentétesek azok a tagállami rendelkezések, amelyek értelmében a határ menti ingázó munkavállalókat csak a saját gyermekeik után illeti meg az általuk e tagállamban foglalkoztatottként folytatott tevékenységtől függő családi támogatás, házastársuknak a velük leszármazáson alapuló rokoni kapcsolatban nem álló gyermekei után azonban nem – akiknek a tartásához viszont hozzájárulnak –, holott az e támogatáshoz való jog az említett tagállamban lakóhellyel rendelkező valamennyi gyermeket megilleti” (2020. április 2-i Caisse pour l’avenir des enfants [A határ menti ingázó munkavállaló házastársának gyermeke] ítélet, C-802/18, EU:C:2020:269).

A Bíróság így a határ menti ingázó munkavállaló azon jogát, hogy családi támogatásban részesüljön házastársának azon gyermeke után, akivel nincs leszármazáson alapuló rokoni kapcsolata, annak bizonyításától tette függővé, hogy teljesíti a gyermek eltartásának biztosítására vonatkozó feltételt.

Jóllehet a Bíróság által adott jogi válasz kizárólag a határ menti ingázó munkavállaló házastársának gyermekére vonatkozik, az ítélet indokolásából az következik, hogy ugyanez a megoldás vonatkozik azon határ menti ingázó munkavállaló regisztrált élettársának gyermekére, akivel ez utóbbi munkavállaló nem áll leszármazáson alapuló rokoni kapcsolatban (2020. április 2-i Caisse pour l’avenir des enfants [A határ menti ingázó munkavállaló házastársának gyermeke] ítélet, C-802/18, EU:C:2020:269, 51. és 52. pont).

E kritériumot alkalmazva a fellebbviteli bíróság a családi támogatás visszavonásáról szóló határozat indokolása érdekében,

- hallgatólagosan, de szükségszerűen kimondta, hogy a határ menti ingázó munkavállaló és a gyermek anyja közötti házasság fennállásának, valamint a határ menti ingázó munkavállaló, a felesége és a gyermek közös lakóhelye fennállásának bizonyítékai önmagukban vagy összességükben nem bizonyítják a feltétel teljesülését,
- megállapította, hogy a két biológiai szülőnek lehetősége volt arra, hogy hozzájáruljanak a gyermek eltartásához és ahhoz hozzá is járulnak, mivel az

anya kereső tevékenységet folytat, az apa pedig 150 euró tartásdíjat fizet, és ebből azt a következtetést vonták le, hogy „a biológiai szülők viselik a gyermekük eltartásának költségeit”,

- kijelentette, hogy a háztartási költségeknek (vízszámlák, Engie előfizetés, az ingatlanhitel havi részletei), a gyermeknek kifizetett összegeknek (havi telefonelőfizetés, mobiltelefon vásárlása, a gyermek pszichológiai gondozása) és egyéb elemeknek (üzenetváltás, a biológiai apával fennálló feszült kapcsolat, a határ menti ingázó munkavállaló és a gyermek közötti jó kapcsolat) bizonyítékai nem támasztják alá, hogy CY hozzájárult a gyermek eltartásához, mivel nem bizonyították, hogy ezeket az összegeket kizárólag a határ menti ingázó munkavállaló fizette, és csak eseti összegekről volt szó, amelyek kiegészítésnek minősültek, „különösen a fent kiemelt objektív tényezőkre tekintettel, amelyek szerint a biológiai szülők viselik a gyermekük eltartásának költségeit”.

Az „eltartáshoz való hozzájárulás” fogalmát a Bíróság eredetileg annak kimondására használta, hogy a határ menti ingázó munkavállaló szociális kedvezmény címén állami ellátásban, a jelen esetben felsőfokú tanulmányokhoz nyújtott pénzügyi támogatásban részesülhet saját gyermeke után, amennyiben továbbra is hozzájárul a gyermek eltartásához (1992. február 26-i Bemini ítélet, C-3/90, EU:C:1992:89, 25. és 29. pont; 1999. június 8-i Meeusen ítélet, C-337/97, EU:C:1999:284, 19. pont; 2012. június 14-i Európai Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-542/09, EU:C:2012:346, 35. pont; 2013. június 20-i Guirsch ítélet, C-20/12, EU:C:2013:411, 39. pont), anélkül, hogy ezt a fogalmat ezen ítéletek meghatározták volna.

Ezt követően, továbbra is a felsőfokú tanulmányokhoz nyújtott, de a határ menti ingázó munkavállalóval leszármazáson alapuló rokoni kapcsolatban nem álló gyermekhez kapcsolódó, felsőfokú tanulmányokhoz nyújtott pénzügyi szociális kedvezménnyel összefüggésben a Bíróság pontosította a „tartáshoz való hozzájárulás” kifejezés jelentését, megállapítva először is, hogy az „nem feltételezi az eltartásra való jogosultságot” (2016. december 15-i Depesme és társai ítélet, C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955, 58. pont), majd hozzátette, hogy „az eltartott családtagi minőség ténybeli helyzetből ered. *Olyan családtagról van szó, akinek támogatását a munkavállaló biztosítja, anélkül hogy meg kellene határozni e támogatás igénybevételének okait, és fel kellene tenni a kérdést, hogy az érintett keresőtevékenység gyakorlásával képes-e saját eltartásáról gondoskodni*” (uo., 58. és 59. pont). Ebből azt a következtetést vonta le, hogy „az eltartott családtagi minőség olyan ténybeli helyzetből ered, amelyet a tagállamnak, és adott esetben a nemzeti bíróságoknak kell vizsgálniuk. A határ menti ingázó munkavállaló eltartott családtagjának e minősége, ha az e munkavállaló házastársa vagy elismert élettársa gyermekének helyzetére vonatkozik, ekképpen objektív körülményekből tűnhet ki, például, ha e munkavállalónak és a hallgatónak közös lakóhelye van, anélkül hogy meg kellene határozni, hogy miért járul hozzá a határ menti ingázó munkavállaló a hallgató

eltartásához, vagy anélkül hogy pontosan számszerűsíteni kellene e hozzájárulás mértékét” (uo., 60. pont).

A Bíróság ezt követően a „tartáshoz való hozzájárulás” kritériumát alkalmazta arra a kérdésre, hogy a határ menti ingázó munkavállaló részesülhet-e családi támogatásból álló szociális kedvezményben egy olyan gyermek után, akivel nem áll leszármazáson alapuló rokoni kapcsolatban, és határozatának indokolásában kimondta, hogy „a határ menti ingázó munkavállaló gyermeke, aki közvetve részesülhet az ez utóbbi rendelkezésben szereplő szociális kedvezményekben nem kizárólag azt a gyermeket jelenti, aki leszármazáson alapuló rokoni kapcsolatban áll e munkavállalóval, hanem az említett munkavállaló házastársának, illetve regisztrált élettársának gyermekét is, ha e munkavállaló hozzájárul e gyermek eltartásához. A Bíróság szerint ez az utóbbi követelmény olyan ténybeli helyzetből ered, amelyet a hatóságoknak és adott esetben a nemzeti bíróságoknak az érintett által benyújtott bizonyítékok alapján és anélkül kell értékelniük, hogy meg kellene határozniuk e hozzájárulás okait, vagy számszerűsíteniük kellene annak pontos mértékét” (a Bíróság 2020. április 2-i ítélete, uo., 50. pont). A Bíróság valójában pontosította, hogy „a gyermek biológiai apja nem fizet tartásdíjat HY után. Úgy tűnik tehát, hogy HY anyjának házastársa, FV hozzájárul a gyermek eltartásához, amit azonban a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia” (2020. április 2-i Caisse pour l’avenir des enfants [A határ menti ingázó munkavállaló házastársának gyermeke] ítélet, C-802/18, EU:C:2020:269, 52. pont).

A Bíróság megállapította továbbá, hogy „a határ menti ingázó munkavállaló azon »családtagjának« fogalma, akiket a 492/2011 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében közvetve megillette az egyenlő bánásmód, megfelel a »családtag« 2004/38 irányelv 2. cikkének 2. pontja értelmében vett fogalmának, amely magában foglalja a házastársat, illetve az uniós polgár azon élettársát, akivel regisztrált élettársi kapcsolatban él, az egyenes ági leszármazottakat, akik 21. életévüket nem töltötték be vagy eltartottak, valamint a házastárs és az élettárs egyenesági leszármazottait. A Bíróság e tekintetben figyelembe vette többek között a 2014/54 irányelv (1) preambulumbekzdését, 1. cikkét és 2. cikkének (2) bekezdését” (2020. április 2-i Caisse pour l’avenir des enfants [A határ menti ingázó munkavállaló házastársának gyermeke] ítélet, C-802/18, EU:C:2020:269, 51. pont).

A Cour de cassation (semmitőszék) e fejtegetésekből először is azt a következtetést vonja le, hogy az a pontosítás, hogy a „tartáshoz való hozzájárulás” fogalma ténybeli helyzetből ered, nem jelenti azt, hogy a Bíróság és a Cour de cassation felülvizsgálati jogkörébe tartozó tisztán ténybeli fogalomról van szó, hanem hogy ezt a megfogalmazást használták azon körülmény hangsúlyozására, hogy e fogalmat a gyermek tartáshoz való jogától függetlenül kell értelmezni, amint az a 2016. december 15-i Depesme és társai ítéletben (C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955, 58. pont) kifejezetten szerepel.

A Cour de cassation (semmitőszék) ezt követően a fentiekből azt a következtetést vonja le, hogy a szociális kedvezményekre vonatkozó szabályozás keretében a „tartáshoz való hozzájárulás” fogalma az európai uniós jog olyan önálló fogalmának minősül, amely egységes alkalmazást és értelmezést igényel.

Márpedig ilyen egységes értelmezés jelenleg nem biztosított a vita elemei által felvetett kérdések tekintetében.

E tekintetben a Cour de cassationnak (semmitőszék) meg kell vizsgálnia a 2016. december 15-i Depesme és társai ítéletben (C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955, 60. pont) foglalt, „objektív [körülmények], például, ha e munkavállalónak és a hallgatónak közös lakóhelye van” kapcsán hivatkozott példa terjedelmét, egyrészt azon kérdést illetően, hogy ezen elemre egyszerű példaként vagy éppen ellenkezőleg, feltételként hivatkoznak-e, amely esetben az a kérdés merül fel, hogy elegendő vagy szükséges feltételről van-e szó, másrészt pedig azzal kapcsolatban, hogy a közös lakóhely finanszírozási módja számít-e, amennyiben meg kell vizsgálni, hogy a határ menti ingázó munkavállaló részben vagy egészben járul-e hozzá az említett finanszírozáshoz.

A gyermek figyelembe veendő azon szükségleteit illetően, amelyek kielégítéséhez a határ menti ingázó munkavállaló hozzájárul, a bíróság azt a kérdést veti fel, hogy csak a gyermek megélhetéséhez szükséges étkezési és alapvető szükségleteket kell-e figyelembe venni (élelem, ruházat, lakhatás, nevelés stb.), vagy általában bármilyen kiadást, beleértve a kényelmi vagy pusztán komfortkiadásokat is (mobiltelefon, étterem, jogosítvány stb.), vagy akár a hivalkodó, fényűző vagy luxuskiadásokat is (elektronikus berendezések rendszeres vásárlása, távoli országokban történő utazás stb.), amelyek célja egy adott életszínvonal biztosítása.

Azon módokat illetően, amelyek szerint a határ menti ingázó a gyermek eltartásához hozzájárul, a Cour de cassation (semmitőszék) azt a kérdést veti fel, hogy a határ menti ingázó munkavállaló gyermek eltartásához való hozzájárulásának közvetlenül a gyermeknek történő készpénzkifizetés formáját kell-e öltenie, vagy a gyermek érdekében eszközölt kiadások formáját is öltheti. Ugyanebben az összefüggésben felmerül a kérdés, hogy a kiadást – amint azt a főügyészi hivatal következtetései sugallják – a gyermek konkrét, sőt kizárólagos érdekében kell-e teljesíteni, vagy a család közös érdekében felmerült költségeket (jelzálogkölcson havi összege, bérleti díj, közösen használt berendezések vásárlása stb.) is figyelembe kell venni. Továbbra is a konkrét módokat kapcsán merül fel az a kérdés, hogy a határ menti ingázó munkavállaló által a gyermek eltartásához való hozzájárulással kapcsolatban vállalt költségeknek bizonyos [omissis] rendszerességgel vagy időszakosan kell-e felmerülniük (ingatlankölcson, bérleti díj, villamosenergia- és fűtési költségek, telefonszámlák stb.), vagy az egyszeri kiadások (ruházati cikkek eseti vásárlásai stb.) viselését is figyelembe kell-e venni. Végül, elismerve, hogy a Bíróság pontosítja, hogy a tényállás értékelése keretében nem szükséges meghatározni a határ menti ingázó munkavállaló hozzájárulásának okait, és nem kell számszerűsíteni annak pontos

mértékét (2016. december 15-i Depesme és társai ítélet, C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955, 64. pont; 2020. április 2-i Caisse pour l'avenir des enfants [A határ menti ingázó munkavállaló házastársának gyermeke] ítélet, C-802/18, EU:C:2020:269, 50. pont), a Cour de cassation (semmitőszék) arra keresi a választ, hogy figyelembe kell-e venni bármilyen csekély összegű hozzájárulást, vagy annak jelentős mértékűnek kell lennie, és ez utóbbi esetben e kritériumot a gyermek szükségleteire vagy a határ menti ingázó munkavállaló pénzügyi helyzetére tekintettel kell-e értékelni.

A pénzeszközök eredete is kérdéseket vethet fel, mivel bizonyos esetekben a határ menti ingázó munkavállaló házastársával vagy regisztrált élettársával – a gyermek szülőjével – együtt közös bankszámlát tart fenn, amely arra szolgál, hogy kifizesse azokat a költségeket, amelyekre a bírósági eljárás során hivatkoztak annak bizonyítása érdekében, hogy a gyermek „eltartásához való hozzájárulásra” vonatkozó feltétel teljesült, anélkül hogy e számlát kizárólagosan ő töltené fel, és anélkül, hogy bizonyítaná, hogy milyen mértékben tölti fel ezt a számlát, amely esetben felmerül a kérdés, hogy a gyermek szükségleteihez való hozzájárulás a határ menti ingázó munkavállalótól származik-e.

A Cour de cassation (semmitőszék) kérdést fogalmaz meg továbbá a Bíróság által a 2016. december 15-i Depesme és társai ítéletben (C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955, 62. pont) tett azon pontosítás tartalmát illetően is, amely szerint „az uniós jogalkotó úgy tekinti, hogy a gyermekek eltartását 21 éves korig vélelmezik”, abban a vonatkozásban, hogy pusztán e korra vonatkozó feltétel folytán vagy más tényezőkkel együttesen úgy kell-e tekinteni, hogy a határ menti munkavállaló hozzájárul a 21 év alatti gyermek szükségleteinek ellátásához.

Ezt követően meg kell vizsgálni azt a kérdést, hogy a szülők mennyiben járulnak hozzá a gyermek szükségleteihez. E személyek számára a törvény írja elő a tartási kötelezettséget, szemben a határ menti ingázókkal, akiket nem terhel ilyen kötelezettség. A gyermek „eltartásához való hozzájárulás” kritériuma ezzel szemben a tények értékelését követeli meg a határ menti ingázó tekintetében. Ennélfogva felmerül a kérdés, hogy a határ menti ingázó munkavállaló hozzájárulásának kizárásához elegendő-e a szülők tartási kötelezettsége fennállását és mértékét megállapítani, vagy ezen felül arról is meg kell győződni, hogy a szülők tartási kötelezettségét megfelelő összegben állapították-e meg, és ténylegesen teljesítik-e tartási kötelezettségüket, ami szükségtelenné tenné a határ menti ingázó munkavállaló kiegészítő vagy további hozzájárulását. Az ilyen ellátás tényleges kifizetésének hiányában felmerül a kérdés, hogy meg kell-e vizsgálni, hogy a határ menti ingázó munkavállaló házastársa vagy regisztrált élettársa legalábbis megkísérelt-e végrehajtási intézkedéseket elérni, és hogy végső soron a határ menti ingázó munkavállaló hozzájárulása az egyik szülő mulasztását pótolja-e. Ezen eltartási ellátás, valamint azon kérdés tekintetében, hogy azt megfelelő összegben határozták-e meg, a meghatározás bírósági vagy szerződéses úton történő módja esetleg jelentőséggel bírhat. E szempontok kapcsolódhatnak a fent említett azon kérdéshez, hogy milyen, a gyermekkel kapcsolatos kiadásokat kell figyelembe venni. Ha csak a tartási költségeket és a

megélhetéséhez szükséges alapvető költségeket kell figyelembe venni, a szülők tartási kötelezettsége főszabály szerint fedezi ezeket a szükségleteket, és tárgytalanná teszi a határ menti ingázó munkavállaló által az ilyen szükségletek fedezéséhez nyújtott kiegészítő vagy további hozzájárulást.

A gyermek másik szülőjével fennálló kapcsolattal kapcsolatban azt a kérdést is fel kell tenni, hogy van-e jelentősége annak a kérdésnek, hogy a gyermek milyen szabályok szerint tartózkodik felváltva a két szülőjénél, mivel egy kiterjedt kapcsolattartási és elhelyezési jog vagy közös tartózkodási hely a másik szülő főszabály szerint arra készítheti, hogy nagyobb mértékben vállalja természetbeni tartási kötelezettségeit, és kevésbé teszi esetlegesen szükségessé a gyermek szükségleteinek határ menti ingázó munkavállaló általi fedezését.

E kérdések mindegyikét főszabály szerint a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó rendelkezések tág értelmezése elvének fényében kell vizsgálni (2016. december 15-i Depesme és társai ítélet, C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955, 58. pont), és ebből következően az ilyen tág értelmezési elv esetleges korlátaira tekintettel.

E megfontolások alapján a bíróságnak – bármilyen további lépést megelőzően – előzetes döntéshozatal céljából az uniós jog hatályára vonatkozó kérdéseket kell a Bíróság elé terjesztenie, amint az a jelen ítélet rendelkező részében is szerepel.

A FENTI INDOKOK ALAPJÁN,

a Cour de cassation (semmitőszék)

[omissis] a következő kérdéseket terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

1 a) A gyermek „eltartásához való hozzájárulás” fogalmát – amelyből az Európai Unió jogának rendelkezései értelmében t a Bíróság ítélkezési gyakorlata a munkavállalók szabad mozgásával és a határ menti ingázó munkavállaló által a valamely tagállamban folytatott keresőtevékenységével összefüggő szociális kedvezményben való részesüléssel kapcsolatban kialakított családtag jogállás következik – házastársának vagy regisztrált élettársának azon gyermeke után, akivel nincs leszármazáson alapuló rokon kapcsolat, önmagában vagy a munkavállalók szabad mozgásának biztosítására irányuló rendelkezések tág értelmezésének elvével együttesen úgy kell-e értelmezni, hogy az fennáll az alábbiak alapján, és ennél fogva jogot keletkeztet a szociális kedvezményben való részesülésre:

- kizárólag a határ menti ingázó munkavállaló és a gyermek egyik szülője közötti házasság vagy regisztrált élettársi kapcsolat fennállása alapján;
- kizárólag a határ menti munkavállaló és a gyermek közös lakóhelye vagy tartózkodási helye alapján;

- kizárólag azon tény alapján, hogy a határ menti ingázó munkavállaló viseli az általában a gyermek javára felmerülő bármely költséget, még akkor is, ha az
  - olyan szükségleteket elégít ki, amelyek nem alapvető vagy tartási jellegűek,
  - harmadik személy javára történik, és csak közvetett módon szolgálja a gyermek javát;
  - nem a gyermek kizárólagos vagy sajátos érdekét szolgálja, hanem a háztartás egészének javát szolgálja,
  - csak alkalmoszerű,
  - alacsonyabb a szülők által viselt kiadásoknál,
  - a gyermek szükségletei szempontjából csak jelentéktelen,
- kizárólag azon tény alapján, hogy a költségeket a határ menti ingázó munkavállaló és házastársa vagy regisztrált élettársa – a gyermek szülője – közös számlájáról fedezik, tekintet nélkül az ott szereplő pénzeszközök eredetére;
- kizárólag azon tény alapján, hogy a gyermek 21. életévét nem töltötte be?

1 b) Amennyiben az első kérdésre adott válasz nemleges, úgy kell-e értelmezni az „eltartáshoz való hozzájárulás” fogalmát, hogy az fennáll és így a szociális ellátásra való jogosultságot keletkeztet, ha az említett körülmények közül kettő vagy több is fennállását is bizonyították?

2) A gyermek „eltartásához való hozzájárulásnak” a Bíróság ítélkezési gyakorlatában a munkavállalók szabad mozgásával és a határ menti ingázó munkavállaló által a valamely tagállamban folytatott keresőtevékenységével összefüggő szociális kedvezményben való részesüléssel kapcsolatban kialakított fogalmát, amelyből az Európai Unió jogának rendelkezései értelmében a családtag jogállás következik, a házastársának vagy regisztrált élettársának azon gyermeke után, akivel nincs leszármazáson alapuló rokon kapcsolat, önmagában vagy a munkavállalók szabad mozgásának biztosítására irányuló rendelkezések tág értelmezésének elvével együttesen úgy kell-e értelmezni, hogy az nem áll fenn az alábbiak alapján, és ennél fogva kizárja a szociális kedvezményben való részesülés jogát:

- kizárólag a gyermek szüleit terhelő tartási kötelezettség fennállása alapján, függetlenül
- attól a kérdéstől, hogy e tartási követelést bírósági úton vagy szerződés útján állapították-e meg
- attól az összegtől, amelyben a tartási követelést megállapították,

- attól a kérdéstől, hogy a kötelezett ténylegesen megfizeti-e ezt a tartási kötelezettséget,
- attól a kérdéstől, hogy a határ menti ingázó munkavállaló hozzájárulása pótolja-e a gyermek szülőjének mulasztását,
- kizárólag azon tény alapján, hogy a gyermek rendszeres időközönként, kapcsolattartási és elhelyezési jog, váltakozó elhelyezés keretében vagy más módon a másik szülőnél tartózkodik?

Eljárását az Európai Unió Bíróságának döntéséig felfüggeszti;

[omissis]

MUNKADOKUMENTUM